

— Сбогомъ, отче мой, рече му младата графиня презъ съззы, сбогомъ . . . моли са за насъ.

— Сбогомъ, дъщи моя, отговори светыйтъ чловѣкъ съ покъртенъ гласъ, бѣди здрава . . . Не забравяйте че въ свѣта едно само щастіе има, и то са заключава въ чистыгѣ и преданы сѣрца.

— Отче мой, отговори Долора съ низкъкъ гласъ, нема щастіе за изгнанныцѣтъ, и са впустихъ леко и бърже и завчасъ са намѣри на кувертата на кораба.

— Сбогомъ, отче мой, рече му и Естеванъ; ако до нѣкога Испанія са подягне, припомни си едно отъ чедата й, което ще повѣе далечъ отъ нея въ заточеніе и въ бездѣйствіе.

— Естеване, отговори Жуанъ д'Авила, истиннытъ чада Божии иматъ едно само отечество, земята. На който бы жгълъ на земя са чуе нѣкой гласъ сѣрдеченъ и силенъ, който пѣе славословіе на истината, той спомага на утвърдѣніето на общественото благоденствіе. И другый пѣтъ казахъ, че никога единъ народъ не са възражда чрезъ сабята, но чрезъ словото, и словото, сыиъ на Светаго Духа, ще екине невидимъ, но гѣй щото ще расклати основаніята на земята. Иди, бѣди твърдъ и неуклоненъ въ пѣтя си; помни че за да преобразѣтъ лицето на замята, доста бѣхъ дванайсетъ апостола, дванайсетъ чловѣцы прости и смиренны, но одушевяваны отъ непоклатена вѣра. И отъ далечъ еще можешъ да помогнешъ на възражданъето на Испанія.

Естеванъ са покачи на кувертата. Сичкытъ бѣхъ въ кораба Истеглихъ ладіята на кораба, а ладіята на Жуана д'Авила са оттегли съ гребенъето на лопатытъ. Естеванъ и Долора опрѣвы на единъ отъ прозорцытъ на топоветѣ отпавяхъ съ маханъе послѣднето Сбогомъ на светыя тѣхевъ пріятель. А Жуанъ д'Авила издигна десницата си къмъ небето, като за да имъ каже: « Тамъ горѣ ще са срѣшнемъ. » На кораба происхождаше необыкновенно дви-